

én gang for alle for lidelse og tort. Under hensyn til ydelsernes ekstraordinære karakter og særlige baggrund har man fundet det rimeligt at foreslå, at de fritages for indkomstbeskatning på samme måde som de i ligningslovens § 7 h omhandlede ydelser til besættelsestidens ofre. Hvor ydelsen gives under den form, at der indkøbes en livrente til den berettigede, er denne allerede efter de gældende regler ikke pligtig at svare indkomstskat af livrentens kapitaliserede værdi. Derimod er den årlige renteudbetaling indkomstskattepligtig, og dette opretholdes efter forslaget. Herved ligestilles sådanne ydelser med de i § 7 h omhandlede renteydelser til besættelsestidens ofre.“

4) Ifølge en ændret affattelse af lovbekendtgørelsens § 8 A, stk. 2, sidste punktum, skal foreninger, stiftelser og institutioner m. v., der ønsker finansministerens godkendelse som berettigede til at modtage *gaver, som kan fradrages ved indkomstopgørelsen*, indgive andragende herom inden den 1. oktober i det kalenderår, som godkendelsen skal have virkning for. Bestemmelsen har første gang virkning for kalenderåret 1961. For at en forening m. v. kan modtage fradragsberettigede gaver i dette kalenderår, må andragende om godkendelse altså indgives inden den 1. oktober 1961.

5) I lovbekendtgørelsens § 9, stk. 2, har man indført visse begrænsninger i *retten til at fradrage udgifter til befordring mellem hjem og arbejdsplads*.

a. Den befordringsudgift, der kan komme i betragtning, kan *ikke overstige 1 500 kr.* for hver sambeskattet person. Hvis en skatteyder i et indkomstår har haft udgifter af den nævnte art på 2 000 kr., og den med ham sambeskattede hustru har haft tilsvarende udgifter på 1 000 kr., kan der kun indrømmes skatteyderen et fradrag på $2\,500 \div 400$ kr. eller 2 100 kr.

b. Reglens anvendelse begrænses til at gælde befordring mellem den skattepligtiges *sædvanlige* bopæl og arbejdspladsen. Udgifter til befordring fra en sommerbolig til arbejdspladsen kan herefter ikke anerkendes som grundlag for fradrag i det omfang, de overstiger udgiften til befordring mellem den skattepligtiges sædvanlige bopæl og arbejdspladsen.

c. Endelig er der givet en særlig regel for de tilfælde, hvor den skattepligtige ikke kan benytte offentlige transportmidler til befordringen mellem hjem og arbejdsplads. I sådanne til-